

Людка СІЛЬНОВА

Вясна 2024 года

Гарадскія алеі.
Зялёныя лісцікі. Абельскі.
І сцяжкі чырванеюць,
І салдацкай кухняй запахла.
Мо ў парку дзе блізка?

Твары ўсіх маладзеюць.
Белья майкі, кашулі...
Але ўсіх даражэй
Маладзенькія таты, матулі,
Хто вядзе ці нясе на сабе —
Мірным днём! — наша заўтра: дзяцей.

Песня

Заспяваю я песню —
І не так у грудзях ужо
Ад пачуццяў маркотных цесна.

Ад падзей журботных,
Быццам лазам якім, лезла-лезла —
І нарэшце святло!
Я на кветкавым лузе пры лесе...

Затачэнне ў мінулым!
Усё цёмнае — ззаду, прайшло.
Заспяваю я песню...

Краіна вятроў

Я ў дарозе, і ветрана зноў.
Шалік тулю да ічкакі.
Беларусь,
ты — краіна вятроў!
І твой клімат спрадвечна такі.

Колькі помню сябе я —
«Взьмі
Кофточку, дзетка, з сабой...»
І пасля, калі жонкай з дзяцьмі
Ад'язджала ад маці старой, —

«Свае ж свэтары ўзяць не забудзь,
Новыя хусткі малым...
Там, у шафе... Парадак не скруць...
Я сама... Мяне пры-па-ды-мі...»

Мамін голас я чую здаля.
Хоць і не з намі даўно
Мама, тата, наш дом і зямля:
Завірухай снягоў намяло.

Варэнне з парэчкі

Ах, лета! Сарафан, пайеткі!..
Спытала цукру я ў суседкі.
Іду сцяжынай уздоўж рэчкі
З пакетам цукру для парэчкі.

Я куст парэчкі абірала,
І яе чырвань так кранала
Маё — ўжо вопытнае! — сэрца...
І вось жа! Поўнае вядзерца
Яе чырвонай маладосці —
Парэчкі, дачнай прыгажосці!

Цуд снегу

А снег плыве як абяцанне
Святога Цуду на зямлі!
Як першай гліны трапятанне
Падчас Тварэння ў далані
Наймастравітага, Самога
Ля круга ў дзён віхуры — Бога...

А снег плыве як абяцанне
Жыцця наноў, святла, каханья!
І ні дамкоў, ні аўтастрадаў:
Усё пакрыў той снег, што падаў...

І стаўся свет як Белата,
Скрып мелаванага ліста.

Ліецца проста ў твар святло:
«Усё, што збудзецца, — было...»
І выпадае стрыжань з рук.
Мне бачыцца ганчарны круг,
Павольны рух яго... і гліны
Камяк... а можа — снегу дзіўнага.

Кнігі

О кнігі! Як толькі ні звала
Я вас у радках! Усё мала.

Бясконца, па-рознаму, маці
Заве так дзіця і дзіцяці
Маленькія пальчыкі, вушкі,
Кудзеркі — «як лён!» — на падушцы...

Вы, кнігі, мне птушкі і кветкі,
Куфэркі і дзверы, і сведкі,
Сябры і сістэмная спадчына...
Жыццё на чытанне патрачана!

Як снегу за святыя нападала
За вокнамі — «кнігамі ладнымі».
Таксама: з празрыстымі «вечкамі»
І «засцежкамі»-шпінгалетамі...

Адкрыю акно — і нябачныя
Старонкі пра ўсё мне расказваюць:
Пра горад, машыны, каханне,
Вятры, як у Вечным рамане.